

Janko Samec: V burji.

Sinoči pa burja potrknila
že zopet na našo je dver,
in brž okrog ogla je frknila
in se izgubila v večer.

V drevesih od nje zašumelo je
pa piskalo, godlo je vmes ...
Po vrtilih se listje vrtelo je
od zemlje do mračnih nebes.

Čez polja vozovi so škrtali,
kot da se domov jim mudi.
Pred njimi pa volji so vrtali
po hrápavi poti z rogmí.

Vaščani z dvorišč razbežali so
pod varstvo se slamnatih streh,
veseli, da zopet se zbrali so
ob gorkih domačih pečeh.

Le burja po zraku je vriskala
in pela čez polje in vas,
da bosta spet kmalu obiskala
nas zima in prvi mraz.

Radivoj Rehar: V pozni jeseni.

Zdaj cvetke pestre ne cvetijo
in puce več ne žorgolijo:
minila je pomlad.

Požeta davno že so žita,
vsa pusta polja so, izpita
in urez poletnih trat.

V inógradi so že obrani,
sokovi sladki v sod dejani;
jesenski veje hlad.

In kmalu že bo zima bela
s snegovi zemljo vso odela
in tičke trl bo glad.

A kadar zima bo minila,
še lepša bode pomlad vzknila —
še slajših polna nad ...

